

Жанката, изпотенъ отъ мъжа. — И вѣрно да е, та що?... Кой днеска не гледа да си прибере вземането, а?

— Щомъ е вѣрно, тогава... нѣма нищо...

— Нѣма нищо... хубаво нищо... — изсумтѣ Жанката. — Откакъ се пусна тая... работа, бръмнали сж изъ селото противъ мене, гаче ще тръгна да ги обирамъ...

— Абе, то туй си е обиръ и половина...

— Стока съмъ давалъ, свател! — дигна глава Жанката. — Да не съмъ ги закаралъ тамъ на сила...

— Па несила е... Като си взелъ онова, което имъ трѣбва, щатъ нещата...

Жанката го изгледа изуменъ, сетне се мръдна неспокойно, сѣкашъ бѣше сѣдналъ върху мравуниякъ и се усмихна пресилено.

— Я ти ги остави сега тия комунистически теории... Азъ съмъ дошълъ не да се надприказваме, а работа да вършимъ...

— Работа... кой знай...

— Ти мене слушай, сватче!... Който се е хваналъ съ мене, лошо не е видѣлъ...

— За туй цѣло село се е дигнало...

— Ти селото го остави, то е друго... На селото ако речешъ да угодишъ, гладенъ ще умрешъ...

— Азъ още не съмъ умрѣлъ отъ гладъ, на.

— Хайде и ти! — тупна го галено Жанката, — Навсѣкжде съ шегитъ си... Азъ сериозно приказвамъ... Наши хора сме, ние ако не си помагаме, че кой... Та ако имамъ за отдѣляне двайсетина хиляди, нѣма на нѣкой чуждъ да ги дамъ я... Азъ — и Жанката се наклони чакъ до ухото му, — ако ме питашъ, отдавна съмъ ти хвърлилъ око... Сватаначето Вълко, думамъ си, е ачи-